

Počeli smo ga nazivati „Oče“

Lola Pardo Conde je iz
Valladolida u Španjolskoj.
Zahvaljujući njezinu bratu
njihova je obitelj upoznala sv.
Josemariju 1940. godine.
Postala je supernumerarij 1964.
godine.

20.02.2009.

Sjećam se da sam upoznala Oca –
tako smo zvali sv. Josemariju – nakon
kraja Španjolskoga građanskog rata.

Imao je običaj dolaziti u Valladolid s drugim ljudima iz Opusa Dei i počeo se upoznavati sa studentima, među kojima je bio i moj brat Adolfo. U početku su se nalazili po raznim hotelima u kojima bi on odsjeo: Hotelu España, Hotelu Castilla i drugima. Kako se njegov apostolski rad širio i jačao, unajmili su apartman koji su zvali El Rincon, „Ugao“. Dana 2. svibnja 1943. Otac je blagoslovio apartman i donio kip Djevice koji je bio smješten na polici iznad kamina u dnevnoj sobi. Otac je tamo imao sastanke sa studentima; učio ih je u duhu Opusa Dei i vodio njihove molitve.

NAŠ PRVI SUSRET S DON JOSEMARIJOM

Moja je majka upravo u to vrijeme postala mladom udovicom s petero djece i bila je zabrinuta gdje će moj brat Adolfo učiti svake večeri. Jedne večeri naš učitelj je došao u kuću i

počeo govoriti loše stvari mojoj majci o Opusu Dei. Ona se vrlo uznemirila i razgovarala s mojim bratom o tome. Adolfo joj je rekao da u Opusu Dei govore samo o Bogu i studiju te da bi mogla osobno razgovarati sa svećenikom koji je osnovao Opus Dei idući put kad dođe u grad.

Tako je i učinila. Sv. Josemarija je doputovao u Valladolid, čuo za brigu moje majke i rekao mome bratu da bi došao u naš stan koji se nalazi u 13. Recoletos ulici, na prvome katu. Došao je u toku polovice poslijepodneva. Njegovo je lice bilo kombinacija pristojnosti, radosti i topline. Sve nas je očarao svojom velikom radošću i sporim, no ujedno spontanom načinom govora. Svi smo ga počeli nazivati „Oče“. U toku razgovora moja je majka izjavila svojom uobičajenom iskrenošću – „Ljudi kažu da ste vi masoni.“ Očev glas nije izgubio svoje srdačno spokojstvo. Njegov je odgovor bio:

„Kćeri moja, kako god oni hoće.“
Nastavio je s objašnjenjem kako se ljudi u Opusu Dei samo trude voljeti Boga, Crkvu i Papu te približiti što više duša Bogu obavljajući svoje svakodnevne poslove. Dao je jasno do znanja da voli sve institucije unutar Crkve te naglasio da ljudi u Opusu Dei nisu bili redovnici zato jer je Bog htio da budu unutar svijeta.

BAŠ KAO PRVI KRŠĆANI

Pogledao je nas petero djece vrlo nježno, dok smo sjedili tamo slušajući njegove riječi vrlo pozorno i rekao nam kako smo mi oni koji moraju osvojiti svijet da bismo Krista stavili na vrhunac svih ljudskih aktivnosti. To bismo postigli, rekao je, uz puno molitve, baš kao prvi kršćani. Zatim nam je govorio o svojim kćerima, što se odnosilo na žene koje pripadaju Opusu Dei i rekao kako bi nas voljele posjetiti.

JEDNOGA DANA KAD SVEĆENIK POSTANE SVETAC

Nakon što je Otac otišao, moj brat Michael, koji je imao oko deset godina, rekao je majci: „Morat ćeš jako dobro čuvati ovaj stolac, majko, jer jednoga dana taj svećenik bit će svetac.“

Nekoliko dana poslije u posjet nam je došla Encarnita Ortega. Ona je jedna od prvih žena koja je tražila da bude prihvaćena u Opus Dei. Pozvala nas je u posjet k sebi u Madrid. Išle smo moja sestra Maria Luisa i ja.

Prvu meditaciju održao je vlč. Jose Luis Muzquiz, jedan od prva tri svećenika u Opusu Dei. Imao je jak kašalj. Iduće jutro došao je sv. Josemarija i rekao nam: „Na vašu nesreću, naš brat se razbolio pa ću ga morati zamijeniti! Ja nisam dobar...“

Kada je započeo molitvu riječima “Gospodine moj i Bože moj...“,

ostavio je jak dojam na mene. Vidjelo se da je u potpunosti utonuo u molitvu. Zatim je govorio o bezgraničnoj vrijednosti Svete Mise. Od tada odlazim na misu svaki dan bez iznimke, osim kad sam bolesna.

Uvijek ću pamtititi taj prvi posjet s ljubavlju i duboko sam zahvalna Bogu što sam imala prilike biti tamo sa sv. Josemarijom. To je mojoj duši puno pomoglo, bez obzira na moju mladost i nezrelost.

Poslije, 1964., zatražila sam pristup Opusu Dei kako bih postala supernumerarij. Poslije sam vidjela osnivača na druženjima s puno ljudi. Na jednom sastanku rekao je da moramo voljeti mane naših supruge kako ne bismo uvrijedili Boga. Isto je poručio i muškarcima.

Nikad nisam očekivala da ću doživjeti Očevu kanonizaciju: to je bio jedan od najsretnijih dana u mom životu. Zahvalna sam Bogu na

tome svim srcem. I još mi odzvanjaju riječi svetog Josemarije izgovorene na moj prvoj meditaciji: „Kralju moj i Bože moj.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/poceli-smo-ga-nazivati-oce/](https://opusdei.org/hr-hr/article/poceli-smo-ga-nazivati-oce/)
(23.02.2026.)